

Az egész világon milliók olvassák és igyekeznek tettekre váltani azt a magyarázatot, amit Chiara Lubich, a Fokoláre Mozgalom alapítója havonta a Szentírás egy-egy mondatához fűzött, s amely széles körben hatással van egyének és közösségek életére.

„Legyetek tehát éberek, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát.” (Mt 25,13)

Egy alkalommal, amikor Jézus kilépett a templomból, a tanítványok büszkén hívták fel figyelmét a gyönyörű, impozáns épületre. Jézus így válaszolt: „Látjátok ezeket? Bizony mondom nektek, nem marad itt kő kövön, amit le ne rombolnának.” Aztán fölment az Olajfák hegyére, leült, és miközben Jeruzsálem látképét szemlélte, a város lerombolásáról és a világ végétől kezdett beszélni.

Hogyan és mikor fog bekövetkezni a világ vége? – kérdezték tőle a tanítványok. Olyan kérdés ez, amelyet az utána következő keresztény nemzedékek mind föltek maguknak; sőt minden embert foglalkoztat. A jövő ugyanis titokzatos és gyakran félelemmel tölt el. Ma is vannak, akik horoszkópokat olvasnak vagy jósokhoz fordulnak, hogy megtudják, mit hoz a jövő, mire számíthatnak...

Jézus válasza világos: az idők végezte egybeesik eljövételével. Ő, aki a történelem Ura, vissza fog térni: Ő jövőnk ragyogó végpontja.

És mikor fog bekövetkezni ez a találkozás? Senki sem tudja, bármelyik pillanatban megtörténhet. Életünk ugyanis Jézus kezében van, Tőle kaptuk és bármikor visszaveheti, akár váratlanul, anélkül hogy jelezné. Ezért figyelmeztet: van egy mód, hogy készen álljunk majd arra az eseményre, éspedig az, ha virrasztunk.

„Legyetek tehát éberek, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát.”

Ezekkel a szavakkal Jézus mindeneke előtt arra emlékeztet, hogy el fog jönni. Földi életünk véget ér, és egy új élet kezdődik, amelynek soha nem lesz vége. Ma senki sem akar beszélni a halálról... Néha mindent megteszünk azért, hogy eltereljük róla a figyelmet. Úgy belemerülünk a napi elfoglaltságokba, hogy elfelejtjük Őt, aki adja, és aki vissza fogja venni az életet, hogy bevezethessen annak teljességébe, az Atyával való életközösségbe, a Mennysországba. Készek leszünk rá, hogy találkozzunk vele? Égni fog a tűz lámpásunkban, mint az okos szüzekében, akik várták a vőlegényt? Más szóval: szeretetben leszünk akkor? Vagy ki fog aludni a lámpás, mert elragad a sok tennivaló, a sok kis múlt öröm vagy a birtoklásvágy, és közben megfedkezünk arról, ami egyedül fontos: hogy szeressünk?

„Legyetek tehát éberek, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát.”

De hogyan virrasszunk? Tudjuk, hogy az virraszt jól, aki szeret. Tudja ezt a feleség, aki a férjét várja, hogy hazatérjen a túlóra vagy a messzi út után; tudja az édesanya, aki reszket gyermekéért, mert még mindig nem érkezett haza; tudja a szerelmes ifjú, aki alig várja, hogy újra láthassa kedvesét... Aki szeret, tud várni akkor is, amikor a másik késik.

Akkor várjuk Jézust, ha szeretjük Őt, és izzik bennünk a vágy, hogy találkozzunk vele.

És azzal is várjuk, ha tényleg szeretünk: ha őt szolgáljuk épp azokban, akik közel állnak hozzánk; vagy ha elköteleződünk egy igazabb társadalom építésében. Maga Jézus hív meg, hogy így éljünk, amikor elmeséli a hű szolgáról szóló példabeszédet, aki a ház urának visszatérésére várva törődik a többi szolgálóval és a ház ügyeivel; vagy amikor azokról a szolgálókról beszél, akik gondoskodnak a talentumok kamatoztatásáról.

„Legyetek tehát éberek, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát.”

Épp mert nem ismerjük eljövételének sem a napját, sem az óráját, még könnyebben tudunk összpontosítani a mai napra, amely megadatott nekünk, a napi tennivalókra, arra a jelen pillanatra, melyet a gondviselés jóvoltából átélhetünk.

Évekkel ezelőtt önkéntelenül egy imával fordultam Istenhez. Ezt szeretném most felidézni:

„Jézus,
add, hogy úgy szóljak mindig,
mintha ez lenne az utolsó szavam,
amelyet kimondok!
Add, hogy úgy cselekedjek mindig,
mintha ez lenne az utolsó tettem,
amelyet végbeviszek!
Add, hogy tudjak úgy szenvedni mindig,
mintha ez lenne az utolsó gyötrelmem,
amelyet felajánlhatok Neked!
Add, hogy úgy imádkozzak mindig,
mintha ez lenne az utolsó
lehetőségem
itt a földön,
hogy beszélgessek Veled!”

Chiara Lubich

forrás: "Magyar Kurír"